

Forpligtelse til at konstatere denne Neutralitet, naturligvis inden for de Grænser, vi selv bestemme, og som, saa længe Neutraliteten ikke er garanteret, ingen anden kan fastsætte.

Den højtærede Konseilspræsident var inde paa Konferencerne med Finansudvalget, som jeg ogsaa havde tænkt at berøre efter den Anledning, den ærede Ordførers Udtalelser gav mig. Maa jeg da derom blot sige, at jeg er ganske og aldeles enig — det burde ikke være nødvendigt —, men da det var et Kardinalpunkt i den ærede Ordførers Motivering, vil jeg ogsaa derom gerne sige et Par Ord, at jeg er ganske enig med ham i, at Finansudvalget ikke er nogen bevilgende Myndighed. Men naar Forholdet er det, at man i en Aarrække stadig har henvendt sig til Finansudvalgene som Udtryk for Rigsdagens Afdelinger, og hverken Regeringen eller Finansudvalgene misforstaa eller mistyde det, men kun tage det for, hvad det er, et Spørgsmaal til Finansudvalget som Udtryk for det samlede Ting, et Spørgsmaal om, hvorvidt man kan paaregne Tilslutning til den Foranstaltning, man staar i Begreb med at træffe, og tager Finansudvalgets Svar herpaa som Tilsagn om Støtte til at gennemføre den nødvendige Bevilling til sin Tid i Tinget; naar man ikke gaar videre, ser jeg ikke, at der bliver Anledning til at opkaste dette Kompetencespørgsmaal. Man kan mene — jeg skal ikke her modsige denne Betragtning —, at man i visse Tilfælde skal søge et bredere Grundlag ved sin Undersøgelse af, hvad man kan vente Tilslutning til; men naar Spørgsmaalet bliver om *Hjemmel* for den foreliggende Foranstaltning og andre Foranstaltninger, nytter det bredere Grundlag ikke det allerringeste. Hvad vilde det have nyttet, om Regeringen havde sammenkaldt Rigsdagen til et samlet, lukket Møde, eller holdt lukkede Møder i hvert Ting for sig? Der vilde ingen finansiel Hjemmel være kommet ud deraf, ikke den allerringeste mere, end der var i Forvejen. Ja, selv om Regeringen havde gennemført en Lov, i Kraft af hvilken disse Foranstaltninger kunde sættes i Værk, kunde man ved en rent sofistisk-teoretisk Betragtning gøre gældende, at Regeringen ikke havde Ret til at røre sig, forinden Finansloven eller Tillægsbevillingsloven er vedtagen. Nej, Regeringen maa, som den højtærede Konseilspræsident sluttede med at sige, indtil Spørgsmaalet foreligger til Afgørelse her i Tinget enten paa Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, handle paa eget An-

og Tilsvar, stolende paa, at det parlamentariske Tillidsforhold, der hersker mellem Regering og Folketing, er stærkt nok til at bære den over det, det gælder om, naar Folketinget skal votere over Tilslutningen, og det har den høje Regering fuld Føje til at gaa ud fra vil blive Tilfældet.

Jeg ønsker derfor at stille Forslag til Beslutning, hvori netop dette finder sit Udtryk, og foreslaar da følgende Dagsorden:

„Idet Folketinget udtaler sin Tilslutning til de Foranstaltninger vedrørende Søforsvaret, for hvilke Konseilspræsidenten har gjort Rede, og sin Tilhid til, at Regeringen i Samklang med Tingets Ønsker stedse vil lade sig lede af Hensynet til Danmarks Neutralitet, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg stiller dette Forslag og anbefaler det til Vedtagelse i det høje Ting. Det bliver saa for det høje Tings Vedkommende Svar paa Socialdemokraternes Forespørgsel.

Formanden: Det stillede Forslag lyder saaledes:

„Idet Folketinget udtaler sin Tilslutning til de Foranstaltninger vedrørende Søforsvaret, for hvilke Konseilspræsidenten har gjort Rede, og sin Tilhid til, at Regeringen i Samklang med Tingets Ønsker stedse vil lade sig lede af Hensynet til Danmarks Neutralitet, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.“

Det er om dette Forslag, Forhandlingerne nu drejer sig.

N. Andersen: Efter at have hørt den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse, hvortil jeg i alt væsentlig kan slutte mig, og efter at have hørt Ordlyden af den stillede Dagsorden, vil jeg tilraade mine Meningsfæller at stemme ja til Dagsordenen.

Neergaard: De ærede Forespørgere have jo for saa vidt et fælles Grundlag, tror jeg, med dette Tings øvrige Medlemmer, som ogsaa de have hævdet her, at Danmarks eneste naturlige og rimelige Stilling under en Konflikt som den, der er udbrudt i Verdenspolitikken, er den at være neutral. Herom ere vi altsaa vel alle enige, men heraf følger ogsaa med uafviselig Konsekvens, saaledes som den højtærede Konseilspræsident gjorde gældende, at vil man være neutral, maa man